

נושק 140

ענף תרבות וכלים חינוכיים

דבר הבמאי

קראתי פעם לציונות אידיאל אין סופי, ואני מאמין באמת כי גם לאחר השגת ארצנו, ארץ ישראל לא תחדל מלהיות אידיאל. כי בציונות כפי שאני מבין אותה, כלולה לא רק השאיפה לכברת ארץ מובטחת כחוק בשביל עמנו האומלל, אלא גם השאיפה לשלמות מוסרית ורוחנית". הרצל, מתוך "תקוותנו" מרץ 1904 אנחנו כאן, כאן בזכות דורות של חלוצים וחלוצות, שנאלצו לפעול במחתרות, להוביל לעליית מיליוני יהודים מרחבי התפוצות, להפוך את השפה העברית לשפה רשמית, ליישב ביצות ולהקים ישובים יהודים, לפתח מרכזי תרבות ולבסס אחיזה יהודית ברחבי ישראל - זאת במציאות ביטחונית מורכבת וכואבת. זו הייתה השליחות הציונית שלהם, זה היה החזון, הם הקדישו את חייהם לכך, ובזכותם יש לנו היום מדינה.

משק 140 מקבץ אותנו לשעה של מיצוי הרגע הזה של היום בשרשרת הדורות, 7 חיילות וחיילים מגיעים למשק 140 במושב אילניה ביום חמישי אחר הצהריים. הם יוצאים לשם במקום לצאת הביתה, הם "נשארים שבת" ולא כי נפלו במסדר או שברו שמירה. 7 חיילות וחיילים מושיטים יד לאודי, חברם לפלוגה בסופשבוע של עזרה בשמירה על השדות.

השנים האחרונות היו קשות מאוד לחקלאות בישראל, החזון הציוני של משפחה דור 3 בארץ הולך ונשבר מולם...

או כמו שאומר אודי - "... אם אנחנו רוצים שהחקלאות תהיה ערך לאומי אז צריכים לעשות הכל כדי להגן על החקלאות ולהתייחס לחקלאים לפחות כמו לפרחים המוגנים, גם הם מין שנמצא על סף הכחדה..."

החבורה מחלקת את השמירות ולאט לאט במהלך הסופ"ש מתגלים השורשים הנטועים

דבר הבמאי

עמוק באדמה של כולנו.

החל מהמושב הזה שקיים כבר מ 1899 - סג'רה... שהפכה לסמל של שורשים של חזון ציוני שחלמו אבות האומה, דרך הכמיהה לעלייה, המפעלים הציוניים הזקן שעמד על הראש והבעיר את אהבת הארץ בכולנו ו..

הזקנים של אודי שפשוט ממשיכים את הדרך.... והדרך שכל כך מורכבת עבור כל אחת ואחד מהם. חודש לפני השחרור בצומת פיזית, רגשית ורוחנית - מה אנחנו עושים כאן? למה? זה מחיר ששווה את זה? רגעים של תסכול ותמיכה, של אמת כואבת ואחוות לוחמות ולוחמים.

הציונות משתנה. היא משתנה בהתאם לרוח התקופה ולצרכיה, ולשינויים שאנחנו, אזרחי המדינה, חווים ביחד עימה. שונה בצורה, אך במהות היא דומה. אנחנו ממשיכים את דרכם של האימהות והאבות המייסדים של המדינה באהבת הארץ והעם, בהעצמתה, בפיתוחה, בהמשך בנייתה וברצון לשמור על הבית הלאומי שלנו שזכינו להקים לאחר אלפיים שנות גלות.

יש האומרים, שהעבודה הושלמה, המפעל הציוני הוא עובדה מוגמרת. ובכן, אני טוען אחרת. אכן, מדינת ישראל היא פלא מוחשי, הבית קם ויסודותיו איתנים. אך בנייתו טרם הושלמה. היא נמשכת בכל יום, בכל שעה. היא מתפתחת, נושמת מלא ריאות ואנחנו - הדורות הממשיכים, עלינו האחריות להמשיך לתת לחזון הציוני את מתת החיים.

